Úterý, 21. dubna 2015 / Gregory Elich

Organizace Severoatlantické smlouvy (NATO) proklamuje svůj „závazek udržovat mezinárodní mír a b

Během prvních dvou týdnů v srpnu 1999 jsem byl členem delegace, která cestovala po celé Jugoslávii a dokumentovala válečné zločiny NATO. Jednou z našich zastávek byla Surdulica, malé město, které tehdy mělo přibližně 13 000 obyvatel. Nejprve jsme se setkali s vedením podniku Zastava PES, továrny na elektrické součástky do aut, která v minulosti zaměstnávala okolo 500 dělníků. V lepších časech dosahoval roční export této továrny hodnoty 8 miliónů dolarů. Západem uvalené sankce překazily kontrakty na export, zabránily dovozu materiálu, vedly k 70 % snížení pracovní síly a poklesu místní ekonomiky.

Zaměstnanci Zastavy nám sdělili, že bomby a rakety běžně dopadaly na jejich město.

Nejdříve nás vzali do sanatoria, které bylo umístěno na hustě zalesněném kopci, odkud byl výhled na celé město. Sanatorium se skládalo z nemocnice pro plicní choroby, kde byli také ubytováni uprchlíci, a druhé budovy, která sloužila jako domov důchodců.

Krátce po půlnoci na 31. května 1999 odpálily letouny NATO čtyři rakety na komplex sanatoria, přičemž zabily přinejmenším 19 lidí. Nebylo možné zjistit přesný počet obětí, protože mnoho částí těl nešlo přiřadit k oněm 19 tělům. Dalších 38 lidí bylo zraněno. Bylo nám řečeno, že síla explozí byla tak obrovská, že části těl byly odmrštěny kilometr daleko. Po útoku visely na stromech části těl a z větví kapala krev. Do doby naší návštěvy byla oblast z větší části vyčištěna, ale přesto jsme mohli vidět, jak jsou roztrhané části oděvů roztroušené vysoko na větvích vysokých stromů.

